

Пригода на Журавлиному острові

Панас Висікан

Майже ціле літо я допомагав дядькові Хомі пасти колгоспних телят на Журавлиному острові.

Кожного дня рано-вранці ми виганяли стадо з загону і тільки пізно ввечері повертались до табору.

І от одного разу зі мною сталася дуже дивна пригода.

Сонце вже давно сховалось за верболозами, як ми зварили вечерю. Дядько Хома погасив вогонь біля куреня, зняв казанок з триніжок і погукав мене вечеряти.

Юшка з рибою була дуже смачна, і я наївся так, що, коли ліг спати, живіт мій ніби лежав окремо поряд зі мною. Після вечері дядько Хома помив казанок і ліг коло мене в курені на пахучому сіні.

— Ну, Васильку,— озвався він,— спи, бо завтра доведеться самому попасти телят — я піду в лікарню. Зуби жити не дають. Доведеться ще один вирвати.

— А чи правда,— питаю,— буцімто на острові вовки водяться? Казали хлопці, що біля Дубової річки вони колись розірвали лошатко.

— Ні, не бійся,— пробурмотів дядько,— зараз їх на острові немає. Я ось уже третє літо пасу і ніколи не бачив жодного вовкулаки.

Я замовк і довго слухав, як щебетали соловейки в кущах ліщини і туркотіли черепахи в Чорному болоті.

Не знаю, коли я заснув, але розбудив мене дядько Хома рано-рано і звелів негайно виганяти телят. Я бачив, як він скочив у човен і поплив через Дніпро до правого берега.

— Повернуся завтра вранці! — гукнув він до мене і незабаром зник за верболозом.

Я зазирнув у курінь і побачив цілу купу яблук, які дядько висипав з мішка, щоб спорожнити його для харчів. Взявши кілька червоних яблук в кишеню, я відчинив ворота загону, випустив теляток, а сам підкотив холоші і побрів за чередою. Біля Чорного болота росло багато пирію, і телятка відразу почали пастись.

З собою я захопив дві вудки, щоб впіймати рибки на вечерю, і тепер закинув їх у Дубову річку. Я знав, що в череді всі телятка спокійні, завжди тримаються одне одного, крім білохвості телички Горгонки. Вона часто відбивалась від гурту і до ранку блукала по острову.

Коли сонечко підбилось на обід, я погнав теляток до водопою, пообідав і знов сів біля вудок. В траві цвіркотіли коники, і кричали кулики в болоті. Так я просидів до вечора, нічого не впіймав і лише після того, як загнав теляток в загін, помітив, що серед них немає білохвості Горгонки. "Що ж тепер мені робити,— думаю,— адже вона десь заблудилась і не може прийти до табору.

Доведеться її шукати, бо ще десь вовки зустрінуть або загрузне в трясовину і потоне..."

Сонце швидко зайшло, і на небі лишився круглий місяць. Через Дубову річку від нього простяглась доріжка і мерехтіла в тіні дерев, як живе срібло.

Обережно ступаючи між низенькими кущами ожини, я вийшов на вузьеньку доріжку і звернув до Чорного болота. Вдень тут було радісно і весело. Куди не глянеш навкруги — все зелене, привітне... В воді біліло безліч водяних квітів, над ними кружляли різні комашки.

Тепер все навколо перемінилось. Кущі зелені — потемніли, зробилися сумні, непривітні. Я зупинився і прислухався.

Навкруги було так тихо, що навіть далеко в селі було чути людський гомін і кукурікання півнів на сідалі.

Раптом в очереті закричав болотяний бугай і запищала дика курочка. Мені чомусь зробилося моторошно. Я знав, що на острові з людей, крім одного мене, немає більше нікого. Хвилинку постоявши, я швидко повернувся і пішов до табору. Йдучи тією ж доріжкою, я почув, як десь далеко щось заревло, ніби телятко.

Я знов зупинився, знов прислухався, але нічого більше не почув. Не знаю, чи мені почулося, чи справді недалечко від мене щось зашаруділо в кущах. Мені чомусь зробилося так страшно, що аж шкіра похолола на спині. І я так дременув до табору, що мало не впав, заплутавшись в ожині.

Прийшовши до загону, упав на воря— ку і знов перелічив теляток, проте білохвостої Горгонки серед них не було. Я наблизився до куреня, хотів залізти всередину, вкритись теплою ковдрою й спати до ранку.

Але не встиг я туди й зазирнути, як на мене з п'ятьми блимнули чийсь зелені очі.

— Це ви, дядьку? — запитав я здивовано і тут же відсахнувся, почувши, як щось важко дихнуло в курені і заворушилось.

Я так перелякався, що, здавалось, серце моє зовсім перестало битися, а ноги затремтіли так, що я ледве на них тримався. "Вовк!" — майнуло в голові. Від страху я мало не впав тут, біля куреня. Потім, повільно задкуючи, підійшов до товстого осокара, що ріс недалечко, і, як білка, метнувся по стовбуру вгору.

Я знав, що вовки по деревах не лазять, і тепер перестав боятися.

Вибравши зручне місце між розкарякою, я вмоствився і, щоб, бува, не впасти, міцно прив'язався довгим батіжком, як Робінзон Крузо.

Місяць повільно плив між хмарами, а я сидів, мов сич, до всього прислухаючись, і не зводив очей з куреня. Крізь віття дерев виблискував Дніпро проти місяця, і десь далеко пролунав гудок пароплава...

"І як він мене не вхопив за голову? — думаю.— Це б від неї нічого не лишилося..."

Незабаром я дуже захотів спати. Очі почали злипатися так, наче вії хтось намазав медом, а голова схилилась, як у підбитого горобчика. Обнявши руками товстий стовбур, я відразу ж заснув і так спав до ранку.

Як тільки сонце визирнуло з-за кручі Веселки, я прокинувся. І зразу відчув, що ноги в мене ніби поперебивані. Оце, думаю, якби довелося від вовка втікати, наздогнав би одразу.

— Цікаво, невже клятий вовк досі лежить у курені? — пошепки говорю сам до себе.

Відломивши товстий сук, я кинув його на курінь. Бачу, він весь здригнувся, і всередині щось зашелестіло. Я затаїв подих і насторожився. Але як же здивувався я і навіть очам своїм не повірив, коли побачив лису морду з коротенькими різками! З куреня вийшла, обтрушуючись і потягаючись,— хто б ви думали? — білохвоста Горгонка!

Миттю скочив я з осокура, ляснув її батіжком спересердя і заліз у курінь.

"З'їм хоч яблук,— думаю,— адже я не вечеряв". Та, на. жаль, я тільки облизнувся. В курені не було жодного яблучка. За мене повечеряла білохвоста Горгонка.